

О пiлiґрими, ви йдете поволi,
Замислившись про нетутешнiй свiт.
Показує знеможений ваш вид,
Що дальнiй шлях вам лiґ на суходолi.

Чому не плачете ви мимоволi,
Ступивши в цю оселю смутку й бiд?
Таж, мабуть, ви помітили тут слiд
Тяжкої втрати, горя i недоли?

Якби почули ви слова мої,
Що серце вам в зiтханнях каже й кличе,-
Ви б тут лишились, плачучи зi втрати.

Вона померла, наша Беатріче!
I розповідь про наглу смерть її
Така, що змусить кожного ридати.